

ವಾರದ ಸತ್ಸಂಗದ ವೇಳೆಗಳಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆ
ಮೇ 31, 2009 ರಂದು ನವದೆಹಲಿಯಲ್ಲಿ ಪೂಜ್ಯಗುರುಗಳು ನೀಡಿದ ಉಪನ್ಯಾಸ

ಪ್ರೀತಿಯ ಸೋದರ, ಸೋದರಿಯರೆ,

ಸತ್ಸಂಗದ ಮುನ್ನ, ಸತ್ಸಂಗದ ವೇಳೆ ಮತ್ತು ಸತ್ಸಂಗದ ನಂತರ ಏನು ನಡೆಯುವುದೆಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳಲಿದ್ದೇನೆ ಮತ್ತು ಅದರ ಪೂರ್ವಭಾವಿಯಾಗಿ ಎಂಬಂತೆ ನಾನು ಸುಮಾರು ನಲವತ್ತೈದು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಮಿಷನ್‌ನ್ನು ಸೇರಿದಾಗ ಮತ್ತು ಷಹಜಹಾನಪುರದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮೊದಲ ಬಸಂತದ ವೇಳೆ ಏನು ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತೆಂಬುದನ್ನು ನಾನು ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕು. ಅವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಾಬೂಜಿ ಮಹಾರಾಜರೂ ಸೇರಿದಂತೆ ನಲವತ್ತು ಅಥವಾ ನಲವತ್ತೆರಡು ಜನರಿದ್ದರು. ಟೆಂಟಿನ ಅಳತೆ ಸುಮಾರು ನಾನ್ವೂರು ಚದರ ಅಡಿ ಅಥವಾ ಇನ್ನೂ ಕಡಿಮೆ ಇದ್ದಿತು. ಆದರೆ ನಾನು ನಿಮಗೆ ತಿಳಿಸಲು ಬಯಸುವುದೆಂದರೆ ನಾವು ಎಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದರೂ, ನಾವು ಮನೆಬಿಟ್ಟು ಹೊರಡುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ಹೃದಯದೊಳಗೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಅಗಾಧ ಕಾತರತೆ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ ನಾನು ಮದರಾಸಿನಿಂದ ಒಂದು ವಾರ ಅಥವಾ ಹತ್ತು ದಿನ ಮುಂಚೆ ಹೊರಟಿದ್ದೆ. ನಾವು ದೆಹಲಿಯವರೆಗೂ ರೈಲಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣಿಸಿ, ಇಲ್ಲಿ ರೈಲು ಬದಲಿಸಿ ಷಹಜಹಾನಪುರಕ್ಕೆ ಹೋದೆವು. ಅಷ್ಟು ದೂರವೂ ವಿವಿಧ ರೈಲು ನಿಲ್ದಾಣಗಳಲ್ಲಿ ಅಭ್ಯಾಸಿಗಳು ಜೊತೆಗೂಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ನಾನು ಸೇರಿ ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರವೂ 1974ರಲ್ಲೂ ಸಹ ಸಂಖ್ಯೆ ಬಹು ದೊಡ್ಡದಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಷಹಜಹಾನಪುರದ ಆಶ್ರಮದ ಮೊದಲ ಬಸಂತದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಸಾವಿರದ ನಾಲ್ಕು ನೂರು ಅಥವಾ ಎರಡು ಸಾವಿರದ ಐದು ನೂರು ಜನರಿದ್ದರು ಹಾಗೂ ಧ್ಯಾನ ಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ಎಂಟು ನೂರು ಜನರಿಗೆ ಅವಕಾಶವಿದ್ದು ಕಿಕ್ಕಿರಿದಿದ್ದರು! ಹೀಗೆ ಸಂಖ್ಯೆಯು ನಲವತ್ತರಿಂದ ಎರಡು ಸಾವಿರದ ಎಂಟು ನೂರಕ್ಕೆ ಹನ್ನೊಂದು, ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯಿತು. ನಾನು ನಿಮಗೆ ತಿಳಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿರುವುದೆಂದರೆ ನಮ್ಮ ಮೂಲಸ್ಥಳ ಯಾವುದೇ ಇರಲಿ ನಾವು ಹೊರಡ ಬೇಕಾದುದರಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಡುವಾಗಲೇ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಹಂಬಲವಿರುತ್ತಿತ್ತು. ದಕ್ಷಿಣದ ಜನ, ಉತ್ತರದ ಜನ, ಪೂರ್ವ, ಪಶ್ಚಿಮಗಳ ಜನ, ಗುಂಪು ಒಟ್ಟಾಗಿ ಪ್ರಯಾಣಿಸುವಾಗ, ನಾವು ಯಾವುದಕ್ಕಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇವೆ, ನಾವು ಯಾವುದರಡೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇವೆ, ನಮ್ಮ ಪಯಣದ ಉದ್ದೇಶವೇನು ಎಂಬುದರ ಅವಿರತ ನಿರಂತರ ಸ್ಮರಣೆ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ಯಾರೂ ಅನಾನುಕೂಲದ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ, ಯಾರೂ ಆಹಾರ, ಪಾನೀಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮತ್ತು ನಾವು ಷಹಜಹಾನಪುರವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ಅಥವಾ ನಾವು ಪಯಣಿಸಿದ ರೈಲಿನಿಂದ ಇಳಿದಾಗ ನಮ್ಮ ಹೃದಯಗಳು ಬಿರಿಯಲು ಸಿದ್ಧವಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದವು!

ಇಂದಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ನಾನು ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲವೆನ್ನಲು ನನಗೆ ವಿಷಾದವಾಗುತ್ತದೆ. ಬಹುಷಃ ಅದು ನಾನು ವೇಳೆಗಳ ಬದಲಾವಣೆಗೆ, ರೂಢಿಗಳ ಬದಲಾವಣೆಗೆ, ಅಗತ್ಯತೆಗಳು ದುರ್ಬಲವಾಗಲು ಅನುಮತಿ ನೀಡಿದ ನನ್ನ ತಪ್ಪಿನಿಂದಿರಬಹುದು. ನಮ್ಮ ಅಗತ್ಯತೆಗಳು ಕಠಿಣವಾಗಿದ್ದರೆ ಜನರು ಬರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದುದರಿಂದ, “ನನಗೆ ಗುಣಮಟ್ಟ ಬೇಕು, ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲ” ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಿದ ಬಾಬೂಜಿಯವರ ತತ್ವವನ್ನು ಅನುಸರಿಸದ ತಪ್ಪನ್ನು ನಾವು ಎಸಗಿದ್ದೇವೆ. ಕಳೆದ ನಲವತ್ತೈದು ವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಯೋ ಮೊದಲು ನನ್ನಿಂದ ಈ ತಪ್ಪಾಗಿರುವುದೆಂದು ನನ್ನ ನಂಬಿಕೆಯಾಗಿದೆ. ನಾವು ಸಂಖ್ಯೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸ ತೊಡಗಿದೆವು. ಗುಣಮಟ್ಟದ ಬಗೆಗಲ್ಲ; ಇದರಿಂದಾಗಿ ಇಂದು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾದ ಸಂಖ್ಯೆ ಇದೆ, ಹೆಚ್ಚಿನ ಗುಣಮಟ್ಟವಿಲ್ಲ. ಇದು ಯಾವುದೇ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಟೀಕೆಯಲ್ಲ. ಅದು ಟೀಕೆಯಷ್ಟೆ. ಇಂಗ್ಲೀಷಿನಲ್ಲಿ “ಯಾರಿಗೆ ಹೊಂದುತ್ತದೋ ಅವನು ಟೋಪಿ ಧರಿಸಲಿ” ಎನ್ನುತ್ತೇವೆ. ಇದು ವಿಷಾದಕರವಾದುದು, ಯಾಕೆಂದರೆ, ಈಗ ನಾವು ಭಾನುವಾರದ ಸತ್ಸಂಗವನ್ನು ಬೆಳಗಿನ ಒಂಭತ್ತು ಗಂಟೆಗೆ ಬದಲಾಯಿಸಿದುದರಿಂದ ಜನರು ಅದನ್ನು ಹಗುರವಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅವರುಗಳು ಹೋಗುವುದು ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ಅಥವಾ ಯಾರದೋ ಉಪಕಾರಕ್ಕಾಗಿ – ತಮಗೋಸ್ಕರವಲ್ಲ, ಮಿಷನ್ನಿಗೆ, ತಮ್ಮ ಪ್ರಶಿಕ್ಷಕರಲ್ಲಿಗೆ ಅಥವಾ ಮತ್ತೆಲ್ಲಿಗೋ, ಅದು ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದಂತಹುದು, ಮಾಡಬೇಕಾದಂತಹುದು. ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾದಂತಹುದು ಎಂಬಂತೆ ಆಗಿದೆ.

ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಆರಾಮವಾಗಿ ಏಳುತ್ತೇವೆ, ಉಪಾಹಾರ ಅಥವಾ ಏನಾದರೂ ತಿಂದು ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತೇವೆ. ನಾವು ಬೆಳಗಿನ ಉಪಾಹಾರ ನೀಡುತ್ತಿರುವುದು ದೊಡ್ಡ ತಪ್ಪಾಗಿದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಧ್ಯಾನಕ್ಕೆ ಕುಳಿತಾಗ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಂದಿ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿ, ಹೃದಯ ಖಾಲಿಯಾಗಿ, ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಚಿಂತೆಗಳುಳ್ಳವರಾಗಿ ಗೊರಕೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತೇವೆ, ಬಹಳಷ್ಟು ಜನ. ಯಾಕೆಂದರೆ ನಾವು ಆವಿಯಿಲ್ಲದ ಉಗಿ ಬಂಡಿಯಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಉಗಿ ಬಂಡಿ ತಾನೇ ಚಲಿಸದಾದಾಗ ಅದು ರೈಲನ್ನು ಎಳೆಯುವುದು ಹೇಗೆ?

ಆದ್ದರಿಂದ ಇಂದು ನಾನು ಅಧಿಕೃತವಾಗಿ ಹಲವು ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ತರುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಭಾನುವಾರದ ಸತ್ಸಂಗ ಬೆಳಗಿನ 7.30ಕ್ಕೆ. ನಾವು ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಇರಬಹುದು, ನಾವು ಹಿಮಾಲಯದಲ್ಲಿರಬಹುದು, ಅಥವಾ ಅಮೆರಿಕದಲ್ಲಿರಬಹುದು ಅಥವಾ ಮರಳುಗಾಡಿನಲ್ಲಿರಬಹುದು. ತಪ್ಪದೆ ಬೆಳಗಿನ 7.30ಕ್ಕೆ. ಸತ್ಸಂಗಕ್ಕೆ ಮುನ್ನ ಉಪಾಹಾರವಿಲ್ಲ, ಟೀ ಇಲ್ಲ, ಏನನ್ನೂ ನೀಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ 9 ಗಂಟೆಗೆ ಬ್ರಂಚ್ ಎನ್ನುವಂತಹುದು ಇರುತ್ತದೆ, ಬೆಳಗಿನ ಉಪಾಹಾರ ಮತ್ತು ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಊಟ ಇವೆರಡರ ನಡುವಿನದು! ಅದು ಸಾಕು. ಆಹಾರದ ಪ್ರಮಾಣವು ಸೀಮಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಎರಡನೆಯ ಬಾರಿ ನೀಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ,

ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಕೇಳುವಂತಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ನಿಮ್ಮ ಆಶ್ರಮದಲ್ಲಿನ ಇರುವಿಕೆಯು ದೇಹ ಮತ್ತು ಆತ್ಮಗಳನ್ನು ಒಂದುಗೂಡಿಸಬೇಕಾದುದು. ಇದರಿಂದಾಗಿ ದೇಹಕ್ಕೆ ಏನೇ ಆದರೂ, ಆತ್ಮವು ವಿಕಾಸಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ನಾವಿರುವುದು ಉಣಬಡಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಅಲ್ಲ. ನೀವು ಹತ್ತು ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸುವುದರಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಯತ್ನದ ಮೂಲಕ ನಿಮ್ಮ ಹೃದಯದಲ್ಲಿನ ಪ್ರಸ್ತುತಿಯನ್ನು ಜಾಗೃತಗೊಳಿಸಲು ನಾವು ಇರುವಂತಹವರು.

ಆದ್ದರಿಂದ ಒಂಭತ್ತು ಗಂಟೆಗೆ ಬ್ರಂಚ್. ನೀವು ಪೂರ್ಣದಿನ ಇಲ್ಲಿ ಇರುವಿರಾದರೆ ಮೂರುಗಂಟೆಗೆ 'ಹೈ ಟೀ' ಎನ್ನುವಂತಹದಿರುತ್ತದೆ- ಪುನಃ ಸಾಕಾಗುವಷ್ಟು. ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ತೃಪ್ತಿ ನೀಡುವಂತಹುದು. ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಎರಡು ಮೂರು ದಿನ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತಿದ್ದರೆ ರಾತ್ರಿ ಏಳೂವರೆಗೆ ಭೋಜನ. ಇದು ಭಾನುವಾರ- ಬೆಳಿಗ್ಗೆ 7.30ಕ್ಕೆ ಧ್ಯಾನ, ಸಂಜೆ ಅನುಕೂಲದಂತೆ ಐದೂವರೆ ಅಥವಾ ಆರಕ್ಕೆ. ನಂತರವಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟಾಗಿ ಪಾಲಿಸತಕ್ಕದ್ದು. ಒಬ್ಬರೇ ಇರಲಿ ಅಥವಾ ಹತ್ತು ಲಕ್ಷವಿರಲಿ ಏನೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿಲ್ಲ.

ಬಾಬೂಜಿ ಮಹಾರಾಜರು ನನಗೆ ಹೇಳಿದಂತೆ, ನಮ್ಮ ಆದಿ ಗುರುಗಳಾದ ಲಾಲಾಜಿ ಸಾಹೇಬರು, ಆರೂವರೆಗೆ ಸತ್ಸಂಗವೆಂದು ತಿಳಿಸಿದ್ದರೆ, ಅವರು ಆರೂವರೆಗೆ ಅಲ್ಲಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಜನರಿದ್ದರು, ಎಂದು ಚಿಂತಿಸದೆ ಅವರು ಸತ್ಸಂಗವನ್ನು ಆರಂಭಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದರ ಗಣನೆ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವರ ಪ್ರಾಣಾಹುತಿ ಅಲ್ಲಿದ್ದವರಿಗೆ ಮಾತ್ರವೇ ಆಗಿರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದು ವಿಶ್ವದ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರು ಸತ್ಸಂಗ ಮುಗಿಸಿದಾಗ ಒಬ್ಬರು ಅಥವಾ ಇಬ್ಬರು, ನಿಕಟವರ್ತಿಗಳಾದ, ಆತ್ಮೀಯರಾದ, ಉನ್ನತಾವಸ್ಥೆಯ ಅಭ್ಯಾಸಿಗಳು ಒಡನಿದ್ದು, ಅವರೊಂದಿಗೆ ವಾಯುವಿಹಾರಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಏಕೆಂದರೆ ಬೈರಕ್ ವೇಳೆ ದೈಹಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಆಮ್ಲಜನಕದ ಕೊರತೆಯಾಗುತ್ತದೆ, ಅದನ್ನು ಪುನಃ ಪಡೆಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಕಾಲ್ಕಡಿಗೆ.

ಬಾಬೂಜಿಯವರು, ಲಾಲಾಜಿ ಸಾಹೇಬರೊಂದಿಗಿನ ತಮ್ಮ ಜೀವಿತಾವಧಿಯಲ್ಲಿ ಲಾಲಾಜಿಯವರಿಗೆ ಹೇಗೆ ದೈಹಿಕ ಅಗತ್ಯತೆಗಳು ದಯಪಾಲಿಸಲಾಗಿರಲಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ವರ್ಣಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಶ್ರೀಮಂತರಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಕುಟುಂಬವಿದ್ದಿತು. ಫತೇಹಗಢದ ಕಡು ಶೈತ್ಯಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಅವರು ತಮ್ಮ ಎಲ್ಲ ಕುಟುಂಬ ಸದಸ್ಯರೊಂದಿಗೆ ಹೇಗೆ ಒಂದೇ ಹರಿದ ಕಂಬಳಿಯಡಿ ಮಲಗುತ್ತಿದ್ದರೆಂಬುದನ್ನು ಬಾಬೂಜಿಯವರು ಬಹು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ನಾವು ಕರಿಯ ಅಥವಾ ಬಿಳಿಯ, ಗಂಡಸು ಅಥವಾ ಹೆಂಗಸು ಯಾರೇ ಆದರೂ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ವಿಕಾಸಕ್ಕೆ ಒಂದಷ್ಟು ಅಸೌಖ್ಯತೆ ಅತ್ಯಗತ್ಯವೆಂಬುದನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕು. ಬಹು ಹಿಂದೆ, ಷಹಜಹಾನಪುರದ ರೈಲು ನಿಲ್ದಾಣದಿಂದ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಜನರನ್ನು ಕರೆತರಲು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಸ್ ಇರಲೆಂದು ಬಾಬೂಜಿಯವರಿಗೆ ನಾನು ಒಂದು ಪ್ರಸ್ತಾಪವನ್ನು ಇರಿಸಿದ್ದೆ. ಅವರೆಂದರು, “ನಿನ್ನ ವಿಚಾರ ನನಗೆ ಇಷ್ಟವಾಯಿತು, ಆದರೆ ಅತೀವ ಸೌಖ್ಯಗಳನ್ನು ನಾನು ಬಯಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾದುದು.”

ಇಲ್ಲತ್, ಖಿಲ್ಲತ್, ರಿಲ್ಲತ್. ಇಲ್ಲತ್- ಇಲ್ಲತ್ ಎಂದರೇನು? ಖಿಲ್ಲತ್ ಎಂದರೇನು? ರಿಲ್ಲತ್ ಎಂದರೇನು? ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ(ಅರ್ಥವೆಂದರೆ), ಅಗತ್ಯತೆಗಿಂತ ಕಡಿಮೆ ಹೊಂದಿರಬೇಕು, ಪರಿಪೂರ್ಣ ಆರೋಗ್ಯಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆ ಆರೋಗ್ಯವಿರಬೇಕು, ಮತ್ತು ನಿಮ್ಮ ಬಗ್ಗೆ ಸದಾ ಟೀಕೆ ಮಾಡುವವರಿರಬೇಕು. ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹದಿನಾರಾಣೆ(ಒಂದು ರೂಪಾಯಿ) ಇರಬೇಕಾದಾಗ ಹದಿನೈದಾಣೆ ಇರುವುದಾದರೆ ನಿಮ್ಮ ವೆಚ್ಚದ ಬಗ್ಗೆ ವಿವೇಕವಿರುತ್ತದೆ. ಅತ್ಯಗತ್ಯಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ವೆಚ್ಚ ಮಾಡುವಿರಿ. ಅತ್ಯಗತ್ಯಗಳು. ಬಹುಷಃ ನೀವು ಹಣವನ್ನು ಉಳಿಸಲೂಬಹುದು. ನಮ್ಮ ತಂದೆ ರೈಲ್ವೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಜಬ್ಬಲ್ಪುರದಲ್ಲಿ 1935 - 36ರಲ್ಲಿ ಅವರ ಆದಾಯ ಮಾಸಿಕ ಎಂಭತ್ತು ರೂಪಾಯಿಗಳಿದ್ದು ನನಗೆ ನೆನಪಿದೆ. - ಸುಮಾರು ಎಪ್ಪತ್ತೈದು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಐದು ರೂಪಾಯಿ ಉಳಿತಾಯ ಮಾಡುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಇಂದಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ತಿಂಗಳಿಗೆ ಮುವತ್ತು ಸಾವಿರ, ಐವತ್ತು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಪಡೆಯುವ ಜನರಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಸದಾ ಕಾಲ ಸಾಲದಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ, ತಮಗೆ ನಂಬಿಕೆಯಿಲ್ಲದ ಭವಿಷ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಸದಾ ಚಿಂತಿತರಾಗಿದ್ದು, ತಮ್ಮ ಬಗ್ಗೆ ಅವರಿಗೆ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸವಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಅವರ ಉದ್ಯೋಗದ ಚಿಂತೆ; ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಕುಟುಂಬದ ಚಿಂತೆ. ಏಕೆಂದರೆ ನಾವು ನಮ್ಮ ಹವ್ಯಾಸಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಆತ್ಮ ಸಂಯಮವಿಲ್ಲದವರಾಗಿದ್ದೇವೆ. ರಾತ್ರಿ ತಡವಾಗಿ ಮಲಗುವುದು- ಹನ್ನೊಂದು ಗಂಟೆ, ಹನ್ನೆರಡು ಗಂಟೆ, ಒಂದು ಗಂಟೆ. ತಡವಾಗಿ ಏಳುವುದು, ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೊರಡಲು ಐದು ನಿಮಿಷ ಮೊದಲು. ಧ್ಯಾನ ಯಾವಾಗ? ನಾಳೆ.

ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ಜ್ವಾಲೆಯನ್ನಿರಿಸ ಬಯಸುತ್ತೇನೆ. ಅದು ಸುಲಭ ಜೀವನದಿಂದ ಅಥವಾ ನಿಮಗೆ ಸಂತಸವನ್ನುಂಟು ಮಾಡುವಂತಹ ಮಿಷನ್ನಿನ ನಿಯಮಗಳಿಂದಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಆಡಳಿತಾಧಿಕಾರಿ ಅಥವಾ ಮೇಲಧಿಕಾರಿ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಸಂತೋಷಪಡಿಸಬಯಸಿದರೆ ಅವನಲ್ಲಿ ಏನೋ ದೋಷವಿದೆ. ಇದನ್ನು ನಾನು ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಕಲಿತಿದ್ದೇನೆ. ಜನಾನುರಾಗಿಯಾದ ಆಡಳಿತಾಧಿಕಾರಿಯು ಆಡಳಿತಗಾರನೇ ಅಲ್ಲ. ಅದರರ್ಥ ಅವನು ಹೇಗೋ ನಡೆಸುವವನು, ನೀವೇನು ಮಾಡಬಯಸುವಿರೋ ಅದನ್ನು ಮಾಡಲು ಬಿಡುವವನು, ನಿಮಗಿಷ್ಟವಾದುದನ್ನು ಮಾಡಲು ಬಿಡುವವನು, ಮಾಡಲೇಬೇಕಾದುದನ್ನು ಮಾಡಲು ಅಲ್ಲ. ಸಹಜಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಇನ್ನು

ಇದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನೀವು ಮಾನವ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಉನ್ನತೋನ್ನತ ಸ್ತರಕ್ಕೆ ವಿಕಾಸ ಹೊಂದಲು ಬಯಸುವಿರಾದರೆ, ನಾನು ಇದನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಒಳಿತಿಗಾಗಿ ಮಾತ್ರವೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನಿಮಗೆ ಖಾತರಿ ಇರುವುದು ಇದೊಂದೇ ಜನ್ಮ. ಮುಂದಿನ ಜನ್ಮವಿದೆಯೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಅರಿತಿಲ್ಲ. ಅದರ ಪರಿವೆ ಇಲ್ಲ. ಬಾಬೂಜಿಯವರೆಂದಂತೆ ನಮಗೆ ಗತ ಜನ್ಮ ಅಥವಾ ಭವಿಷ್ಯದ ಜನ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಇಲ್ಲ. ನಮಗೆ ಈ ಜನ್ಮದ ಬಗ್ಗೆ ಆಸಕ್ತಿ ಇದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಇದು ನಮಗಿರುವುದರಿಂದ, ಇದನ್ನು ನಮ್ಮ ಹಿತಕ್ಕೆ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಾಗಿದೆ. ಈ ವಿವೇಕವು ನಿಮಗೆ ಪ್ರತಿ ದಿನ, ಪ್ರತಿದಿನದ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಬರತಕ್ಕದ್ದು.

ನಿಯಮವು ಸೂರ್ಯೋದಯಕ್ಕೆ ಮುನ್ನ ಏಳಿರಿ ಎನ್ನುತ್ತದೆ. ಬಾಬೂಜಿಯವರು ಬರೆದಿರುವ- ಸತ್ಯೋದಯ- ಪುಸ್ತಕವಿದೆ. ಸತ್ಯವನ್ನು ಎದುರಿಸಲು ನೀವು ಸೂರ್ಯೋದಯದ ಮುನ್ನ ಸಿದ್ಧರಾಗಿಲ್ಲದೆ ಸತ್ಯದ ಉದಯ ನಿಮಗೆ ತಿಳಿಯುವುದು ಹೇಗೆ? ಸೂರ್ಯೋದಯದ ವೀಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಡಾರ್ಜಿಲಿಂಗಿಗೆ ಪ್ರವಾಸ ಯಾತ್ರೆ ಹೋಗುವ, ಎವರೆಸ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ, ಅಮೆರಿಕದ ಗ್ರಾಂಡ್ ಕ್ಯಾನಿಯನ್‌ನಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯೋದಯ, ಸೂರ್ಯಾಸ್ತ ವೀಕ್ಷಿಸಲು ಹೋಗುವ ಜನರಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಗಂಟೆಗಟ್ಟಲೆ ಮೊದಲೆ ಅಲ್ಲಿರುತ್ತಾರೆ. ಕೇವಲ ಸೂರ್ಯೋದಯ ಸೂರ್ಯಾಸ್ತ ವೀಕ್ಷಿಸಲು? ನಿಮ್ಮ ಹೃದಯದೊಳಗಿನ ಸತ್ಯದ ಉದಯದ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಗೆ? ಅದು ಸತ್ಯದ ವೇಳೆ ಉದಯವಲ್ಲ ಅಥವಾ ಸತ್ಯದ ಉದಯವಲ್ಲ. ಇದು ಅನೇಕ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ತಪ್ಪು ಅನುವಾದವಾಗಿದೆ. ಸೂರ್ಯೋದಯದಲ್ಲಿ ಸತ್ಯ ಎಂಬುದು ಮೂಲ ಶೀರ್ಷಿಕೆ, ಎಂದರೆ ಸೂರ್ಯೋದಯದಲ್ಲಿ ಸತ್ಯ ವಸ್ತುವಾಗಿ ತಾನಾಗಿಯೇ ಪ್ರಕಟಗೊಳ್ಳುವಂತಹುದು, ಯಾವುದು?

ಆದ್ದರಿಂದ ಸೂರ್ಯೋದಯಕ್ಕೆ ಮುನ್ನ ಏಳುವ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಿ. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ನಾಲ್ಕುವರೆ ಎನ್ನೋಣ. ದೇಹ ಮತ್ತು ಮಾನಸಿಕ ಪರಿಶುದ್ಧತೆಗೆ ಗಮನ ನೀಡಿ ಧ್ಯಾನಕ್ಕೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಿ. ಒಂದು ಗಂಟೆ ಎಂಬ ನಿಗದಿ ಇರಲಿ. ಅಲಾರಂ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಿ. ಅದು ಹೊಡೆಯುವವರೆಗೂ ಏಳಬೇಡಿ. ಹೊಟ್ಟೆ ಖಾಲಿ ಇರಲಿ. ಮೂಲತಃ ಹತ್ತು ಅಧಿನಿಯಮಗಳೆನ್ನಲಾಗಿದ್ದ ಹತ್ತು ನಿಯಮಗಳನ್ನು ನೆನಪಿಡಿ- ಅದು ನಮ್ಮ ಲಾಭಕ್ಕಾಗಿ. ಈ ಹತ್ತು ನೀತಿಗಳು ಅಥವಾ ನಿಯಮಗಳು ನಿಮ್ಮ ದೈನಂದಿನ ಜೀವನ ನಡೆಸಲು ನಿಮಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನೀಡುತ್ತದೆ. ಹೇಗೆ ತಿನ್ನಬೇಕು, ಏನನ್ನು ತಿನ್ನಬೇಕು. ಬಾಬೂಜಿ ಮಹಾರಾಜರೊಂದಿಗೆ ನಾವು ಕುಳಿತಿರುವಾಗ ಇಷ್ಟತ್ತು ಜನರು ಊಟಮಾಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದೇನೆ; ಅವರು ನನ್ನ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಪಿಸುಗುಡುತ್ತಿದ್ದರು, “ಆ ಮನುಷ್ಯನತ್ತ ನೋಡು, ಅವನು ಹಂದಿಯಂತೆ ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.” ಅವನ ಗಮನವು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಆಹಾರದ ಮೇಲೆ ಕೇಂದ್ರಿತವಾಗಿದ್ದಿತು. ಅವನನ್ನು ತಿನ್ನುವಂತೆ ಮಾಡಿದ, ತಿನ್ನಲು ಅವನಿಗೆ ನೀಡಿದ, ತಿನ್ನಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಸಿದ, ಆತನ, ಯಾವುದೇ ಸ್ಮರಣೆ ಇಲ್ಲ, ದೇವರ ಚಿಂತನೆ ಇಲ್ಲ. ತಿನ್ನುವುದು ಸರಳವಾದುದೇನಲ್ಲ, ತಿಳಿಯಿರಿ.

ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ನಿಮಗೆ ತಿನ್ನಲು ಏನಾದರೂ ಬೇಕು. ಎರಡನೆಯದು, ತಿನ್ನಲು ನಿಮಗೆ ವೇಳೆ ಬೇಕು. ನಿಮಗೆ ತಿನ್ನಲು ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿರಬೇಕು. ತಿಂದುದನ್ನು ಅರಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿರಬೇಕು. ದೇಹವು ತನಗೆ ಬೇಕಾದುದನ್ನು ಅರಗಿಸಿಕೊಂಡ ನಂತರ ಬೇಡವಾದುದನ್ನು ಹೊರಹಾಕಲು ನಿಮಗೆ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿರಬೇಕು. ನೀವು ದೊಡ್ಡ ಪರೋಟ ಒಂದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಆಲೂಗೆಡ್ಡೆಯೊಂದಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ತುರುಕಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಸರಳವಾದುದೇನಲ್ಲ. ತಿನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ತನ್ನದೇ ನಿಯಮಗಳಿವೆ, ಹೇಗೆ ತಿನ್ನಬೇಕು, ಯಾವಾಗ ತಿನ್ನಬೇಕು, ಏನನ್ನು ತಿನ್ನಬೇಕು, ಯಾರೂ ಗಮನವೀಯುವುದಿಲ್ಲ- ಇಂದು ನಾವು ಋಷಿಗಾಗಿ ತಿನ್ನುತ್ತೇವೆ, ಉಳಿವಿಗಾಗಿ ಅಲ್ಲ.

ನಾನು ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಪ್ರಜ್ಞೆಗೆ ಪುನಃ ತರಬಯಸುವುದೆಂದರೆ, ನಾವು ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಮಾಡುವ ಎಲ್ಲವೂ - ಉಸಿರಾಟ, ತಿನ್ನುವುದು ಹಾಗೂ ಕುಡಿಯುವುದು, ಕೆಲಸ, ವಿರಾಮ, ನಿದ್ರೆ- ಎಲ್ಲವೂ ಇದು ನನ್ನ ಉಳಿವಿಗಾಗಿ ಎಂಬ ನಿಯಮಕ್ಕೆ ಬದ್ಧವಾಗಿರಬೇಕು ಮತ್ತು ಉಳಿವಿನ ಒಂದೇ ಉದ್ದೇಶವೆಂದರೆ, ನಾನು ಈ ಮಾನವ ಸ್ತರದಿಂದ ದೈವಿಕತೆ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ವಿಕಾಸಹೊಂದುವುದು. ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ಸೋದರಿಯರೆ ಹಾಗೂ ಸೋದರರೆ, ಸರಳ ಜೀವನ, ನಿರಾಳ ಜೀವನವು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಅತ್ಯಗತ್ಯವಾದುದು; ಐಷಾರಾಮಿ(ಜೀವನವು) ಇವೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ವಿರುದ್ಧವಾದುದು ಎಂಬ ವಿವೇಕವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ನಾವು ಮನದಟ್ಟು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದುದು ಅತ್ಯಗತ್ಯ.

ಐಷಾರಾಮಿ ಜೀವನ ನಡೆಸದೆಯೇ ನೀವು ಶ್ರೀಮಂತರಿರಬಹುದು. ಇದನ್ನು ನಾನು ರಾಮಾಯಣದ ಒಂದು ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ನೋಡಿದೆ; ಅಯೋಧ್ಯೆಯ ರಾಮಚಂದ್ರನು ತನ್ನ ಪತ್ನಿಯನ್ನು ಕಾಡಿಗೆ ಒಯ್ಯಲು ಲಕ್ಷ್ಮಣನಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ತಾನು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಮಲಗುತ್ತಾನೆ. ಲಕ್ಷ್ಮಣನು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ, “ಭ್ರಾತೃಶ್ರೀ, ನೀವು ಇದೇನು ಮಾಡುತ್ತಿರುವಿರಿ?” ಅವನು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ, “ಹೌದು, ನಾನೀಗ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ಜೀವನ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.” ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಸರಳ ಜೀವನ, ನಿಷ್ಕಪಟ ಜೀವನವು ಕೇವಲ ಭಿಕ್ಷುಕರು ಮತ್ತು ಬಡಜನರಿಗಾಗಿ ಅಲ್ಲ. ಇದು ಶ್ರೀಮಂತರಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅಗತ್ಯವುಳ್ಳದ್ದು, ಅವರು ಐಷಾರಾಮಿ ಜೀವನದಿಂದ, ಮೂರ್ಖ ಚಿಂತನೆಗಳಿಂದ, ಅಯೋಗ್ಯ ಆಹಾರ ಮತ್ತು ಪಾನೀಯಗಳಿಂದ ಅನಗತ್ಯ ಗಂಟೆಗಳವರೆಗೆ ನಿದ್ರಿಸುವುದರಿಂದ, ಎಚ್ಚರಗೊಳ್ಳದೆ ಇರುವುದರಿಂದಾಗಿ ಅವರು ಪ್ರತಿಕ್ಷಣವೂ ದಾರಿ ತಪ್ಪುವ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅಪಾಯದಲ್ಲಿರುತ್ತಾರೆ ಹಾಗೂ ತಮ್ಮ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ವಿಕಸನದ ಅವಕಾಶವನ್ನು ದಿನದಿಂದ ದಿನಕ್ಕೆ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವವರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ.

ಆದುದರಿಂದ ಇದನ್ನು ನೀವು ನಿಮ್ಮ ವ್ಯಕ್ತಿಗತ ಜೀವನದ ವೈಯಕ್ತಿಕ ನಿಯಮವನ್ನಾಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ! ಪ್ರತಿದಿನ ಹತ್ತು ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಒಂದು ಬಾರಿ ಓದಿರಿ. ಅದನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಿರಿ ಹಾಗೂ ಅದನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿರಿ. ನೀವು ಇದನ್ನು ಮಾಡುವಂತೆ ನೆರವಾಗಲು ಮಿಷನ್ ತನ್ನದೇ ದೈನಂದಿನ ನಡಾವಳಿಯನ್ನು ಕ್ರಮಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ 7.30 ಕ್ಕೆ ಭಾನುವಾರದ ಸತ್ಸಂಗ, ಸಂಜೆ 5.30ಕ್ಕೆ ಅಥವಾ 6ಕ್ಕೆ, 9ಕ್ಕೆ ಬ್ರಂಚ್; ಅದಕ್ಕೆ ಮುನ್ನ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ನಡುವೆ ಏನೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಕ್ಯಾಂಟೀನ್ ತೆರೆದಿರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ನಿಜ, ಆದರೆ ಪಾಕಶಾಲೆ ಮತ್ತು ಕ್ಯಾಂಟೀನ್ ಎರಡೂ ಒಂಭತ್ತು ಗಂಟೆಗೆ ತೆರೆಯುವ ಮುನ್ನ ಮುಚ್ಚಿರುತ್ತವೆ.

ಇಷ್ಟು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಈ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಕಂಡುದರಿಂದ ನಾನು ಬಹುಷಃ ಈ ಕಿರು ಉಪನ್ಯಾಸವನ್ನು ನೀಡಬೇಕಾಗಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಯೋಚಿಸಲು ಉತ್ತೇಜಿತನಾಗಿದ್ದೇನೆ, ಏಕೆಂದರೆ ನಾನು ಮಾದರಿಯಾದರೆ ನೀವು ಅನುಸರಿಸಲಿಚ್ಛಿಸುವಿರಿ. ನೀವೆಲ್ಲರೂ ಇಲ್ಲಿ ಬಂದು ಈ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ನೀಡಿದುದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ನಿಮಗೆ ಕೃತಜ್ಞನಾಗಿದ್ದೇನೆ, ಇದರಿಂದಾಗಿ ನಾನು ಮಾತನಾಡುವಂತಾಯಿತು- ಅವರೇನು ಮಾಡುತ್ತಾರೋ ಎಂಬ ನನ್ನ ಹೃದಯದ ಕಾತರ ಅಥವಾ ಭಯದಿಂದಲ್ಲ- ಆದರೆ ಇವರೆಲ್ಲರೂ ನನ್ನವರು, ನಾವು ಹೇಳುವುದನ್ನು ತಮ್ಮದೇ ಒಳಿತಿಗಾಗಿ ಪಾಲಿಸುತ್ತಾರೆ ಎಂದು ನನ್ನಂತರಂಗದಿಂದ ನನ್ನೊಳಗೇ ಉಂಟಾಗುತ್ತಿರುವ ಖಾತರಿಯಿಂದ.

ನಿಮಗೆ ಅತೀವ ಧನ್ಯವಾದಗಳು.